

A Notorious Vow

Joanna Shupe

Copyright © 2018 Joanna Shupe

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un an de căsnicie

Joanna Shupe

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHUPE, JOANNA

Un an de căsnicie / Joanna Shupe

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3446-7

I. Rogojan, Alina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Un an de căsnicie

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Capitolul 1

„Caracterul nu poate fi dezvoltat în pace și liniște. Doar cunoscând încercări și suferințe se poate întări sufletul, se poate trezi ambiția și se poate obține succesul.”

HELEN KELLER

New York City
Ianuarie 1890

Lady Christina Barclay încălca oficial granițele unei proprietăți care nu îi aparținea.

Și totuși, ieșind de pe micuța alei pentru a păsi în superba grădină pustie din spatele imponzantei case de pe Fifth Avenue, constată că nu-i păsa câtuși de puțin.

Casa era deținută de vecinul singuratic al verișoarei ei, un bărbat despre care Christina nu știa mai nimic. În cele trei săptămâni de când sosie la New York din Londra, aflase doar că părinții acestuia muriseră cu ani buni în urmă și că el nu ieșea niciodată din casă. Verișoara ei, Patricia, nici măcar nu dăduse vreodată ochii cu el, în toți cei opt-sprezece ani de viață ai ei.

Nimic din toate astea nu conta pentru Christina. Nu o interesa nicidecum viața individului sau problemele sale, doar grădinile cu fundate în pace din spatele casei lui. Spațiul era ticsit de alei intortocheate, statui de alabastru și o liniște deplină. Devenise porția ei de solitudine într-un oraș modern și aglomerat în care la fiecare pas se lovea de vacarm și de mulțimi sufocante. În această oază de liniște, Christina se putea bucura de singurătate, departe de restul lumii.

Deci, da, încălca granițele unei proprietăți care nu îi aparținea, însă o făcea pentru o cauză nobilă. Mai exact, pentru a nu-și pierde mintile.

La primele ore ale fiecărei dimineți, se furișa din casa verișoarei ei pentru a veni să se plimbe prin aceste grădini. Aici, putea să uite de scandalul care îi adusese familia în America, precum și de insistențele familiei ei de a se căsători cu un bărbat cu stare, rezolvând astfel toate problemele lor financiare.

„Viitorul familiei Barclay apasă pe umerii tăi”, îi spunea adesea mama ei.

Cerule, simpla idee făcea stomacul Christinei să se încleșteze. Nu se simțiase niciodată în largul ei printre oameni, cu atât mai puțin în compania bărbăților. În copilărie, pe care și-o petrecuse la Londra, nu avusese în preajmă nici prieteni, nici rude. Firește, trecuseră ani buni până să-și dea seama că problema nu era ea; era mama ei. Lady Barclay stârnise o antipatie profundă în sânul societății, chiar înainte ca banii lor să dispară. Chiar și aşa, asta nu o ajutase cu nimic pe Christina să se simtă mai stăpână pe ea atunci când cunoștea oameni noi.

„Ești înzestrată cu suficientă frumusețe pentru a atrage un bărbat înstărit, dacă ai binevoi să zâmbești”, îi spunea mama ei. „Eu furam privirile tuturor gentlemanilor din încăpere când m-am lansat în soțietate. Firește, tu nu ești la fel de fermecătoare cum eram eu la vîrsta ta...“

Christina își înfipse unghiile în palmele înmănușate. Cât de tare ura să audă acele cuvinte de la mama ei. De ce ar fi zâmbit când era plimbătă ca la paradă, asemenea unui miel pregătit pentru tăiere?

Vântul tăios îi biciu pielea când își trecu o mâna peste marginea unui gard viu scurt. Chiar și în timpul iernii, aleile atent amenajate arătau frumos, simple straturi goale în care în curând aveau să apară flori. Erau o mulțime de spaliere și arcade, iar fântânile de piatră dormeau secate. Grădina includea chiar și un labirint din gard viu. Poate avea să se aventureze în el la primăvară, dacă nu se vedea mărătită până atunci.

Fu străbătută de un fior care nu avea nimic de-a face cu temperatura de afară. Verișoara ei din America, Patricia, îi spusesese să nu-și facă griji, că un mariaj nu ar fi fost tocmai rău, însă Christina se îndoia. Într-o căsnicie, nu ar fi putut contribui nici cu zestre, nici cu poziție socială. Ar fi contribuit, în schimb, cu scandal și datorii. Ce bărbat întreg la cap și-ar dori aşa ceva?

Coti pe după următorul colț, iar din tufișuri tâșni ceva masiv, care se opri pe alei. Era un câine. Unul foarte mare. Christina

încremeni. Brusc, animalul o observă, smucindu-și capul în sus. Ochii lui mici și întunecați o țintuiră, paralizând-o. Christina habar nu avea cum să se poarte cu un câine. Contesa nu acceptase niciodată animale în casa Barclay. Ar fi trebuit să-i vorbească? Să fugă? Să îngenuncheze?

– Fii cuminte, spuse ea, auzindu-și tremurul din voce. Nu vreau să-ți fac nimic rău.

Din nefericire, singura cale prin care putea ajunge acasă la verișoara ei era să traverseze grădinile. Trebuia să găsească o soluție pentru a ocoli câinele fără să pătească nimic.

Aleea era mărginită de bânci de fier, dincolo de care se aflau garduri vii. Nu era nimeni prin preajmă. Poate avea să reușească să se ascundă de animal în labirintul de gard viu. Cu picioarele tremurându-i, făcu un mic pas în spate, fără a-și desprinde nici o clipă privirea de pe colții mari ai câinelui. Când o văzu mișcându-se, câinele începu să dea din coadă. Ceea ce era un semn bun, nu?

– Vezi, totul este cât se poate de în regulă. Vreau doar să mă întorc și...

Câinele se năpusti în față, ca și cum ar fi gonit o pradă. Panica îi tâșni în brațe și picioare, iar teama i se opri în gât, sufocând-o. O, Dumnezeule bun! Venea glonț spre ea. Nu se putea mișca, mușchii fiindu-i încremeniți de teroare absolută. În clipa în care câinele sări să o sfâșie, Christina țipă. Labele lui uriașe îi aterizară pe piept, împingând-o în jos, și își dădu seama că stătea să cadă, alunecând spre aleea de piatră. Întinse orbește brațele, dar nu găsi nimic de care să se agațe.

O străfulgerare de durere îi explodă în lateralul capului... apoi, totul se cufundă în beznă.

Oliver Hawkes era afundat în muncă, lucrând la cel mai recent prototip al său, când simți ceva înghiointindu-l în picior. Coborî privirea și dădu ochii cu Apollo, câinele lui, ce părea să aștepte ceva de la el. Oliver îi făcu semn să sădă.

Apollo se supuse, apoi îl împunse din nou pe Oliver cu botul înainte de a porni vioi spre ușa principală. Ceea ce era ciudat. Câinele avea o intrare proprie care îi permitea să vină și să plece după bunul-plac. De ce încerca să-i atragă atenția lui Oliver?

Până jos ciocanul de lipit, Oliver se ridică și deschise ușa. Îi indică animalului să-și continue drumul, pentru a-i arăta lui Oliver ce găsise.

Apollo țâșni pe ușă. Oliver îl urmă, aerul înghețat izbindu-l în față și suflându-i prin cămașa subțire ca și cum ar fi fost gol pușcă. Se zgribuli și se grăbi să-și urmeze câinele. Speră că întreaga tărășenie nu avea să dureze prea mult; altfel, risca să sufere de hipotermie. Îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, îl privi pe Apollo gonind spre labirint. Oliver cunoștea fiecare colțisor din acele grădini; copil fiind, se jucase adesea prin ele. și mamei lui îi plăcuse la neburie aici, ducându-l în aventuri la fiecare ocazie, iar amintirea îi stârni o durere surdă în inimă. Chiar și la șase ani după moartea părintilor lui, încă le simțea teribil lipsa.

Când dădu colțul și ajunse în zona unde se putea sta jos, i se puse un nod în stomac.

Isuse. Pe sol zacea o siluetă nemîșcată.

Și era o femeie.

Oliver se năpusti în față, aruncându-se în genunchi, cu inima bubuindu-i. Fustele femeii se răsuciseră în jurul gleznelor ei, iar trupul i se prăbușise sub o bancă de fier, ca și cum, căzând, ar fi încercat să se prindă de șezutul acesteia, însă nu reușise.

Se întinse spre ea, disperat să vadă cât era de grav rănita. Un firicel de sânge șiroia dintr-o tăietură din dreptul tâmpiei ei. Fir-ar să fie. Probabil se lovise la cap când căzuse.

Era moartă? Își puse două degete pe gâtul ei, căutându-i pulsul. Fu năpădit de o senzație de ușurare când îi simți bătăile inimii, slabe, dar detectabile. Pieptul femeii se ridică și cobora, răsuflarea îi era uniformă. Era în viață.

Trebuia să trimită după doctorul Henry Jacobs. Era cât se poate de posibil ca femeia aceea să fi suferit o comoție cerebrală. Strecându-și mâinile sub ea, o luă în brațe și porni spre casă. Henry avea să știe ce să facă. Doctorul urma să-o repună rapid pe picioare, apoi Oliver avea să-o trimită în drumul ei.

Nu-i plăceau străinii.

Oliver traversă terasa cu pași mari și intră în casă. Dintr-o încăpere laterală apăru un lacheu care în aceeași clipă făcu ochi mari. Nu se întâmpla prea frecvent ca servitorii să-și vadă stăpânul purtând pe brațe o femeie leșinată.

Având mâinile ocupate, Oliver se forță să vorbească, folosindu-și vocea pe care el personal nu și-o mai auzise din copilărie.

– Sună-l pe doctorul Jacobs.

Băiatul încuviință din cap, fugind la telefonul din holul de la intrare. Oliver își continuă drumul cu fata în brațe, cotind și răsucindu-se prin labirintul de încăperi până ajunse în camera de lucru. O întinse pe canapeaua lungă, apoi îi acoperi rana cu o batistă curată. Obrajii îi erau mușcați de frig, iar buzele albăstrei. Oare cât timp zăcuse afară? După ce o infășură într-o pătură de lână, se duse în grabă și trase de șnurul clopoțelului. Aveau nevoie de apă fierbinți și de bandaje curate, urgent.

O mișcare în pragul ușii îi atrase atenția lui Oliver. Era Gill, majordomul lui.

– Domnule, înțeleg că ati găsit o fată rănită, îi comunică majordomul prin limba lui semnelor. Gill învățase să comunice astfel odată cu membrii familiei Hawkes, când Oliver își pierduse auzul, cu cincisprezece ani în urmă. Durase destul de mult timp, dar și restul servitorilor, în cea mai mare parte, deprinsese destul de bine limba lui semnelor, deși Oliver se descurca excelent și să citească pe buze. Iar când nimic altceva nu funcționa, putea scrie în mica agenda pe care o purta în buzunar.

Oliver îi răspunse prin semne.

– A căzut afară. Sângerează de la cap.

Sprâncenele lui Gill coborâră într-o expresie îngrijorată.

– Oh, biata de ea. Aduc apă curată și bandaje. Mai e ceva?

– Încă nu, îi răspunse Oliver prin semne. L-am trimis pe Michael să îl sună pe Jacobs.

Gill încuviință din cap și se retrase în grabă din încăpere.

Așteptarea păru interminabilă. Când nu era ocupat să se plimbe agitat dintr-un capăt în celălalt al încăperii, Oliver puse o pernă mică sub capul fetei și îi aranjă brațele și picioarele astfel încât să stea mai confortabil. Culoarea îi revenise într-o oarecare măsură pe chip, slăvă Domnului. Era, de fapt, chiar drăguță, cu părul castaniu și tenul într-o nuanță de crem. Avea trăsături clasice indicând tările de caracter și curaj, precum nasul bine conturat și pomeții înalți. Înținta ei arăta că fusese cândva înșirită, lâna fină a paltonului ei părând bine croită, chiar dacă puțin cam ponosită.

Tânăra se foi ușor. Panicat, Oliver aruncă o privire spre ușă. Unde naiba era Gill? Ar fi fost mai bine ca la trezire să fie întâmpinată

de cuvintele linișitoare ale majordomului, nu de muștenia unui bărbat posac aplecat asupra ei. Din nefericire, nenorocitul de servitor nu se vedea pe nicăieri.

Pentru numele lui Dumnezeu, el ce ar fi trebuit să facă? S-o frecționeze pe frunte? S-o bată ușurel pe umăr? S-o lovească bland pe obrajii? Nu se sinchisise niciodată prea mult de regulile ridicolale ale societății, dar până și el știa că existau anumite limite când era vorba despre a atinge o Tânără nobilă complet străină. Se mulțumi să rămână la câțiva metri distanță, doar atât de aproape cât să poată fi văzut. N-avea decât să se descurce cu atât. Dacă Tânără își dorea răzbâgeli și amabilități, nu nimerise curtea potrivită în care să cadă.

Habar nu avea cât așteptase, deși i se părea că trecuse o veșnicie; suficient de mult ca focul să înceapă să se stingă în șemineu. În cele din urmă, pleoapele ei se deschiseră șovăitor, iar ochii ei mari se ațințiră spre chipul lui.

– Unde mă aflu?

Oliver ezită. Nu își folosea decât rar vocea, cât se poate de conștiient că sună diferit în urechile celorlalți. Nu semăna deloc cu ceea ce fusese în perioada în care încă o mai auzea și el. Un șir nesfârșit de expresii șocate și hohote de râs crude ale străinilor, reacții cu care se confruntase spre sfârșitul adolescenței, îi demonstraseră limpede acest lucru. În schimb, băgă mâna în buzunar și își scoase minuscula agendă și creionul pe care le avea mereu la el. „Ești în siguranță, scris. Ai căzut și te-ai lovit la cap afară, în grădinile mele.”

Îi întinse hârtia, dar ea nu făcu decât să clichească, mijind ochii spre scris.

– Îmi cer scuze, dar cuvintele sunt în ceată. Te rog, spune-mi unde mă aflu.

Tânără încercă să se ridică în capul oaselor, iar Oliver ridică palmele, făcându-i semn să stea cuminte. Din fericire, în clipa aceea apără Gill, aducând cele necesare. Cu un oftat de ușurare, Oliver îi comunică lui Gill prin limbajul semnelor.

– Ar fi bine să-i răspunzi la întrebări și să o calmezi înainte să se agite.

Gill se încrengătă, răspunzându-i tot prin semne.

– Ce anume i-ați spus?

– Nimic, replică Oliver. E problema ta. Eu n-am făcut decât să aduc înăuntru.

Femeia se retrase mai mult pe canapea, privindu-i atent pe cei doi bărbăți. Pieptul i se ridică și cobora rapid, ca și cum ar fi fost cu adevarat speriată, așa că Oliver îi făcu semn lui Gill să se grăbească.

Când majordomul începu să-i vorbească tinerei, Oliver se mută într-un loc de unde să-i poată privi pe amândoi în față, pentru a le citi cuvintele de pe buze. Gill îi spuse fetei că Oliver era surd și comunica folosindu-și mâinile. În replică, ea clipe de câteva ori, apoi îi aruncă lui Oliver o privire curioasă. Surprinzător, expresia ei era una de interes sincer, nu de dispreț batjocoritor, așa cum se aștepta el de la restul lumii. Ei bine, cel puțin nu încă. „Mai are nevoie de timp. S-a lovit rău la cap.

– Adică nu aude?

– Nu, dar citește foarte bine de pe buze.

Ea nu trădă nici un fel de reacție la acea informație, preferând să își plimbe privirea prin camera de lucru.

– Unde mă aflu? De cât timp sunt aici?

– Vă rog să vă păstrați calmul, îi răspunse Gill. Aici nu vă va face nimeni rău, nobilă domnișoară. și vă aflați în casa domnului Oliver Hawkes.

Nobilă domnișoară? Fata era o aristocrată? Era ceva la care Oliver nu se așteptase.

– Întreab-o unde locuiește, ceru el prin semne.

Gill transmisse întrebarea. Din păcate, fata coborî privirea în poală cât răspunse, împiedicându-l pe Oliver să-i citească pe buze. Pocni din degete spre Gill.

– Cere-i să țină capul sus când vorbește, îi comunică el majordomului. Altfel, nu îi pot citi de pe buze.

Obrajii ei fură năpădiți de roșeață când Gill îi traduse – se simțea oare stincherită? –, și își atinții privirea la fruntea lui Oliver.

– Cu verii mei, familia Kane. Se întoarse din nou spre Gill. El îi cunoaște?

Un fior de iritare zbârli pielea lui Oliver. Pocni din nou din degete spre Gill.

– Spune-i că el poate răspunde și singur, din moment ce el nu este idiot, comunică el prin limbajul semnelor, folosind însă gesturi tăioase.

– E evident că nu a vrut să vă supere, domnule, răspunse Gill prin semne, dar Oliver ridică o mână pentru a-l întrerupe.

– Spune-i și gata, porunci el.

Deși Gill nu relua întocmai cuvintele lui Oliver, ci doar o informă că putea vorbi direct cu el, amintindu-i că știa să citească de pe buze. Oliver ii văzu gâțul mișcându-se când înghiți un nod, apoi privirea ei se opri din nou pe fruntea lui Oliver.

– Îmi cer scuze.

De ce refuza să-l privească în ochi? Îi era teamă de el? Scârbă? Își îndreptă umerii și își spuse că nu-i păsa. În scurt timp, ea avea să plece, iar el avea să se poată întoarce la viața lui liniștită, concentrându-se pe experimente și pe studiu. Din punctul lui de vedere, locuitorii acelui oraș n-aveau decât să se ducă toți naibii.

– Câinele tău a fost cel care m-a doborât? întrebă ea.

Apollo cauzase toate acestea? Oliver fu cuprins de remușcări, însă și le înăbuși când ea continuă să-i evite privirea. Comunică rapid prin semne.

– Îmi cer scuze că ai fost rănită, dar nu-i plac băgăcioșii care îmi încalcă proprietatea. Nici mie. Ce căutai în grădinile mele?

Gill ii aruncă lui Oliver o privire nemulțumită, însă traduse oricum. Buza de sus a tinerei începu să tremure.

– Îmi pare rău. Nu mă așteptam să dau ochii cu un câine și mi-am pierdut echilibrul când a venit la mine.

– Asta nu explică...

În clipa aceea, în încăpere intră un lacheu, urmat de un bărbat înalt, cu părul negru. Oliver se duse imediat la doctorul Henry Jacobs, întinzându-i mâna în semn de salut. Cei doi se cunoșteau de aproape douăzeci de ani, de când o boală ii răpise lui Oliver auzul, la vîrsta de treisprezece ani.

De fapt, Henry fusese cel care îl învățase pe Oliver să vorbească folosindu-și mâinile.

Majoritatea doctorilor și a școlilor din America limitau educația surzilor la a-i învăța să vorbească și să citească de pe buze, considerând că surzii ar trebui să se integreze în lumea celor înzestrăți cu auz, indiferent dacă voiau sau nu. Francezii însă puseseră la punct un sistem de comunicare în care se foloseau mâinile, iar o școală din Connecticut îl adaptase pentru a putea fi utilizat și de către americani. Deoarece tatăl lui Henry era surd, Henry se deplasase în Connecticut pentru a deprinde acel limbaj al semnelor. În scurt timp, devenise faimos în oraș ca fiind capabil să ii învețe și pe alții acel limbaj, așa că mama lui Oliver recursește la serviciile lui când

doctorii renunțaseră în cele din urmă să mai încerce să salveze auzul lui Oliver.

Acum, era aproape ca un prieten pentru Oliver – și singurul.

– Arăți bine, ii comunică Henry prin semne după ce-și puse jos geanta.

– Probabil de la atâtă desfrâu cu băutură și femei, replică Oliver. Mulțumesc că ai venit atât de rapid.

– Mă bucur să te pot ajuta, răspunse Henry prin semne. Azi am fost la spitalul din zona rezidențială a orașului. Se întoarce spre canapea. Iar tu ești Tânără rănită despre care mi s-a spus. Îți aduci aminte ce s-a întâmplat?

– Am fost trântită la pământ de un câine. Din căte se pare, în cădere, am dat cu capul de o bancă.

– Pot să-ți examinez rana?

– Firește, răspunse ea, atingându-și delicat tăietura cu vârfurile degetelor. Deși îmi închipui că nu e mare lucru de văzut în afară de un cucui.

– Oh, ai fi surprinsă. Henry ii oferi un zâmbet bland, genul pe care, după cum știa Oliver, doctorul îl folosea pentru a-și liniști pacienții. Îngenunche lângă marginea canapelei și își puse geanta neagră pe podea. Cum te cheamă, domnișoară?

Oliver nu era sigur că citise corect răspunsul, așa că ii aruncă o scurtă privire lui Gill. Majordomul i-l indică pe litere. *Christina*. Un nume frumos. I se potrivea.

Henry o consultă rapid, verificându-i în special coordonarea și vederea, căutând eventuale probleme. Între timp, Gill ceru să li se aducă o tavă cu ceai. Oliver ronțări căteva fursecuri, străduindu-se să-și țină în frâu nerăbdarea. Nu ii venea ușor. Cu cât Tânără pleca mai repede, cu atât putea și el să se întoarcă mai repede în atelierul lui.

În cele din urmă, Henry termină de curățat și de bandajat rana.

– Nu văd să existe răni grave, dar ar trebui să iezi ușurel căteva zile. Ai o tăietură urâtă la cap. Ai grija să te odihnești și să consumi suficiente lichide.

– Oh, sunt sigură că nu e nici un motiv de îngrijorare.

Henry ii întinse o carte de vizită.

– O rană la cap trebuie tratată cu seriozitate. Trimite după mine sau după medicul familiei tale dacă începi să vezi dublu. După ce ea încuviință din cap și ii mulțumi, Henry ii aruncă lui Oliver

o privire cu subînteleș. Putem vorbi între patru ochi? îl întrebă el
prin semne.

Ieșiră amândoi pe corridor. Henry își puse jos geanta și începu să vorbească prin semne.

– Ce căuta în grădinile tale?

– Habar nu am. N-am mai văzut-o niciodată până acum. Văzând expresia sceptică a lui Henry, Oliver adăugă: Crezi că te mint.

– Cred că o Tânără atrăgătoare hoinărește pe domeniul tău. Să îndrăznesc să sper că ai decis să asiguri generații viitoare în familia Hawkes?

– Nu-i fac curte. Ideea e caraghioasă. Iar sora mea n-are decât să se ocupe ea să ducă mai departe moștenirea familiei.

– Cred că asta e o idee grozavă, îi răspunse Henry prin semne. În primul rând, Sarah are doar unsprezece ani. În al doilea rând, trebuie să reintră în rândul lumii.

Era o bătălie veche. Gesturile lui Oliver deveniră tăioase.

– Sunt cât se poate de bine aşa cum sunt.

Ceea ce nu era o minciună. Încercase, după ce terminase școala, să își continue viața în stilul considerat „normal” de către gentlemenii. Consecința fusese că se trezise potopit cu insulте de „tont” și „handicapat” la fiecare pas. De ce s-ar fi străduit să-și găsească locul într-o societate atât de dornică să îl disprețuiască? O societate care mai degrabă l-ar fi închis într-un azil decât să îi permită să intre în Metropolitan Club? Din punctul lui de vedere, aristocrația orașului n-avea decât să piară cu totul.

Gura lui Henry se strânse într-o expresie încordată, dar nu îl contrazise.

– Am să-ți trimit nota de plată.

Îl lovi scurt pe Oliver pe umăr și plecă.

Christina era așezată pe canapea, sorbind ceai, când bărbatul reîntră în cameră. Deci acesta era domnul Hawkes, sihastrul despre care îi povestise verișoara ei. Era destul de Tânăr, ceea ce o surprinse. Își dăduse la o parte părul negru, dezvăluind trăsături robuste, cu un nas în stil roman și o bărbie lată. Buze pline și dinți îngrijite și uniformi. Observă că era doar în cămașă și o vestă deasupra, la care se adăuga o pereche de pantaloni de culoare închisă, croiți după linia picioarelor lui lungi.

Însă ochii lui fură cei care o captivă. De un verde vibrant, irișii erau atât de unici și de frumoși, încât aproape îi venea greu să-i privească. În momentul acela, ochii lui erau atântăți asupra ei, cu o expresie concentrată și apreciativă, ca și cum i-ar fi văzut fiecare cusur, fiecare minciună pe care o rostise vreodată, și nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin. Ca și cum ar fi găsit-o fascinantă și frumoasă – ceea ce nu putea fi decât în imaginația ei. Probabil se lovise la cap mai rău decât crezuse inițial.

Majordomul îi comunică ceva domnului Hawkes, apoi se făcu nevăzut, lăsând-o singură cu proprietarul casei. În mod ciudat, acest lucru nu îi stârni îngrijorarea. După spusele majordomului, domnul Hawkes fusese cel care o salvase mai devreme, când căzuse. Dacă domnul Hawkes ar fi intenționat să-i facă vreun rău, de ce ar fi adus-o în casă și i-ar fi chemat un doctor? Chiar și aşa, probabil stătuse mai mult decât ar fi fost cazul.

„Un gentleman e întotdeauna mai puțin dornic de compania unei lady decât e ea dornică de a lui“, îi plăcea mamei ei să spună.

Christina își puse ceaiul pe masă și dădu să se ridice, însă domnul Hawkes o surprinse făcându-i semn să rămână așezată. Chiar mai alarmant, veni și se trânti și el pe canapea lângă ea. Christina se strădui să rămână calmă și să nu se agite când acesta își scoase din buzunar o mică agendasă și un creion și începu să scrie în el. Apoi, îi dădu să citească. „Cum te simți?“

Stupidă. Stingherită. Obosită. Oare de unde ar fi trebuit să înceapă? Înălță capul ca el să îi poată vedea chipul.

– Dărâmată.

El încuvia întă din cap, ca și cum era exact la ce se așteptase. „Eu sunt Oliver“, îi scrise.

– Oliver.

El nu o putea auzi, firește, dar păru încântat că ea îi repetase numele. și-ar fi dorit să... Ei bine, nu era sigură, dar și-ar fi dorit să știe mai multe despre bărbatul acesta. Poate că nu avea să i se mai ofere niciodată ocazia de a-i pune întrebări, iar el nu părea să ardă de nerăbdare să vadă plecată.

– Cum spui asta folosind limbajul tău?

Capul lui tresări, iar sprâncenele îi coborâră într-o expresie încruntată înainte de a se apleca să scrie. „De ce?“

Îl insultase?